

jõhwikaid kõrge mäe otsa. Ei olle kummalgi sigaimist maial, kui omma pârrispaigas.

Nendasammioti ka pallawad maad omma rohhud, vilja ja puud kannawad; kûlmad maad jâlle omma issandi pakkuwad. Ei kânnu meie Ma oves tuse ja kûlma käes ei winapuid eggas palmpuid; ei kasiva meie pôld riisi; agga kûlmetema Ma willi ja pu, kui on rukkis, mân, kuuse ja kass, need ei tahha ennam Alhorika maal figgida. Mis nago parraja soia-ehk keskmisse kûlma Ma. Fohhased maastkasvajad lomad, neid siis ka sojem ehk kûlmetema Ma, pitkema ehk lüh-hema wahhe peâl nende pârriskohhast, veel sallib ja omimaks wastowôttab.

Igga maal ka omma and, sedda mõoda kuida sojema ehk kûlmetema Ma innimeste ja ellawa lomade tarwidus. Kus ahhi paljo puid kullutab, senna Issand ennam ja joud-samat metsa lonud. Kus wessi kassin, et ei olle mitme pennikoorma peâl ei diakest eggas hallikat leida, kuida luggu monne pal-lawa Ma liwanõimedest: senna Loja arm

neidsuggusi puid ja rohtusi murretseenud eas-wama, kelle lehhed alt vtsego katla wîsi kol-kolaswand, et wihmaaret finnipeawad; ehê kelle ofstest, kui neid katki murrad, hule mahla, selge kui hallika wessi, jookseb, wâs-find teekâia ja jannotawa lojusse jahhu-tamisseks.

Moista sest, oh innimenne, Loja armonou! Et iggal maal omma hea ja and, mis mitmel teisel maal ep olle ollemas: se meid sunnib woôralt maalt sedda tar-widusse asja otsima, mis omma Ma selab; se panneb laerwad merrest merresse ja rannast randa lifuma; se neid rahvast, mis monni sadda ja tuhhat pennikoormat teineteisest ûra, tarwidusse hâddha läbbi tutvustanud; se keige mailmia innimeste armastusse os-sasamist kinnitab; se ristiusk ja targema rahwa tundmisi maalt male kannab ja kûlwab; seeb siis üllepea ennaimiste keigur tar-fusse ja tundmissee emmaks ja kaswata-jaks olnud, ning veelgi on!